

**Нікого немає в лісі. Історії про
людей, будівлі і психіатрію**

КУПИТИ

Про книгу

Ця книжка розповідає про психіатрію через призму окремих історій, розказаних самими героями: про те, як жити з тим чи іншим розладом, як лікуватися і працювати у психіатричних лікарнях, як дбати про рідних, які мають психіатричні діагнози. Такі свідчення нерозривно пов'язані з особистостями оповідачів, з їх багатогранними «я» — тож ці історії в першу чергу про людей, а не про хвороби. Ще одна тема, яка виступає тлом і контекстом до ділення — складна і суперечлива історія психіатрії, і зокрема — її відображення в архітектурі, яка стає дзеркалом суспільних і медичних настроїв.

«Чи чути звук дерева, що падає у лісі, якщо нікого немає поруч?» — це запитання запрошує стати свідками: уявно переступити поріг психіатричної лікарні, вислухати чужі переживання, побачити, як вони перестають бути незрозумілими і відлякуючими, стаючи натомість частинами загальнолюдського досвіду.

Зміст

1. Замість передмови

Дерева, люди та каміння

Оповідачка

2. Контекст

Двадцять п'ять оповідок з історії психіатрії

Історія психіатрії в архітектурі

Каральна психіатрія

3. Ділення

Затишне гніздо зозулі

Бог і вільні

Притулок для сиріт і вбогих

Приховані значення

Стигмати

Пані в чорному

Створення світу

Казки з поганого місця

Ходьба

Втома від співчуття

Післямова

Література

Примітки

Джерела ілюстрацій

Дерева, люди та каміння

«Чи чути звук дерева, що падає у лісі, якщо нікого немає поруч?».

Це запитання було сформульоване наприкінці XIX століття в американському науковому журналі The Chautauquan. Воно стало приводом до дискусії над проблемою суб'єктності сприйняття та існування предметів поза свідомістю спостерігача.

Більшість людей поспішає відповісти на це запитання «так, звісно ж!», що насправді вказує на двоїсту природу уявлень про справжнє та вигадане. З одного боку, ми впевнені, що об'єкт існує і діє незалежно, а з іншого — постійно шукаємо свідків нашому життю, когось, хто би міг нас віддзеркалити, у чийй пам'яті ми б могли залишитись, хто б міг засвідчити, як ми жили і як ми падали.

Ліс може тягнутися так довго й далеко, що видно тільки ближні стежки, які протоптали мисливці й лісники. Вони стають знайомими та затишними, ними можна гуляти щодня, помічаючи зміни пір року, появу і зникання цвіту і ягід, поламані гілки і сліди від багать. Тут здається, що ти знаєш ліс. Насправді ж його тіло живе, росте і дихає поза межами цього маршруту, як великий доісторичний звір, вкритий своїми хашами, заселений своїми тваринами, вільний від людей. Сюди немає сенсу заходити, бо некомфортно, бо страшно, бо далеко, і, зрештою, пощо. Та все ж тут щось відбувається. Якись нікому не видимі процеси народження, розвитку й відмирання, щоденні взаємодії, впливи, конфлікти та симбіози, на всій лісовій площі, на всій висоті дерев, аж до краю найвищих гілок, і ще далеко углиб, у землю. І часом дерева тут падають — старі, хворі, убиті блискавками, короїдами чи ще з якихось інших причин. Так-от: чи чути тоді їхній звук? А краще спитати: чи той звук існує — як і все, що відбувається без свідків?

Це запитання пригадалося, а відтак і залишилось надов-го, коли я почала працювати у психіатричній лікарні. Після хвили ентузіазму й захоплення настало спустошення і втома від усього, що відкрилося з досвідом. Я побачила, що велика машина психіатрії має ржаві радянські коліщата, кожне з яких зі скрипом заледве виконує свою функцію, а у

взаємодії одне з одним ще й підтримує систему корупції і недбальства. Що ця машина неповоротка та неефективна, вона пихтить, скреготить зубами й на кожному кроці ламається, розсипається, а уламки її схожі до лавини, що накриває собою і давить усіх причетних. З іншого боку, я бачила людей, які мають «особливий вид терпіння» (як це назвав один священник, із яким ми говорили про сенс саме такого страждання): вони були схожі на Йова, у якого Бог забрав усе й набагато більше. Вони мали хворі та занедбані тіла, роками недоїдали, втратили дім, рідних і друзів; навіть особистих речей у них не було, бо увесь одяг був спільним, і не всі мали в розпорядженні хоча б тумбу біля ліжка. На відміну від Йова, вони не отримували своєї компенсації наприкінці життя. Працювати в такому місці — як лити воду в пісок.

І коли я розповідала комусь про цю роботу, перша очевидна реакція більшості — спонукати мене її покинути. Так люди виявляли співчуття і природне бажання допомогти скинути тягар із пліч, тим паче, якщо він необов'язковий, а вибраний із доброї волі. Але поза тим це також було прагнення позбутися свідка, через якого свідками ставали й вони, через якого розділяли відповідальність. Порада звільнитися звучала так, наче всі ці надзвичайно складні багаторівневі проблеми самі розв'яжуться, от тільки варто відвести від них погляд — хоча через те, що я піду, це місце б не перестало існувати.

Водночас серед моїх пацієнток було багато старших жінок, які доживали свою найглибшу старість у лікарняних ліжках, бо вже не могли вставати — вони самі стали схожими на повалені дерева: якщо прислухатись, то в потрісканих старечих голосах можна було почути шурхіт листя.

Пишучи про психіатрію як науку чи соціальне явище, я теж бачу цей образ: дикий невідомий ліс, у якому відбувається щось масштабне й важливе, але ніхто цього не бачить. Чи існують хвороби, причини і процеси яких невиди-мі, як і їхні наслідки, відчутні тільки для хворого? Чи існують лікарні та інтернати, збудовані на околицях, далеко від великих міст, із заборонаю входити туди, з відділеннями, замкненими на ключ? Чи існують люди в цих закладах, якщо вони не мають нікого і самі вони не

можуть розповісти своїх історій? Та й чи існують їхні історії? Чи існує досвід сімей, що переживають недуги своїх рідних, якщо вони не можуть про це нікому розповісти?

І в цьому образі я є якимось маргінальним лісником, який чомусь працює у цій глушині, щодня приходить сюди на роботу й може привести когось іще, щоб показати: ось тут росте таке дерево, а ось тут — таке, ось тут дерево завалилось, тут — проросло, оця галявина дуже красива, а тут — якась екологічна катастрофа. Я знаю назви трав і дерев, трохи про те, як вони ростуть і що їм потрібно, але це не означає, що мені досконало відома їхня природа чи що я можу добре ними покерувати. Я описую, показую, а наприкінці просто розводжу руками, бо більше нічого не знаю, хоча б і дуже хотіла. Важливо, що багато деталей у цьому лісі я й сама не помічала, допоки не почала розповідати про них.

На запитання про існування звуку від падіння дерева хочеться одразу відповісти «так», адже ми всі знаємо, що світ існує незалежно від факту нашого безпосереднього сприйняття. Усвідомлення цього людина отримує ще в немовлячому віці, коли починає розуміти, що предмети й люди продовжують існувати навіть після того, як зникають з її поля зору. Це знання називається «усвідомленням сталості об'єктів».

З іншого боку, дефініція звуку може визначати його і як вібрацію повітряних хвиль, і як сприйняття цієї вібрації слуховим апаратом. У першому випадку — так, звук існує і без слухача. У другому — існує лише вібрація повітря, яку можна зафіксувати якимось іншим приладом, окрім вуха, але це не звук, як ми його розуміємо. І тоді, якщо за відсутності вуха (тобто свідка) існуватиме вібрація хвилі, але не звук, то за відсутності читача буде чорнило на папері, але не книжка. Каміння, а не будівля. Згустки фарб, а не картина. «Хворі», «пацієнти», «мешканці інтернатів», а не особистості.

Ігнорування того, чого ми не бачимо, поєднане з надією, що так воно перестане існувати, повертає нас до стану дітей, які не пізнали сталості об'єктів. Тут же пригадую вислів «закрити очі на щось», і троє мавпенят, які не чують, не бачать, не свідчать.

Рекомендована література

[Пасажир №23](#)

[Нічний споглядач](#)

КУПИТИ